

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cursus Theologiæ Polemicæ Universæ

Pichler, Vitus

Augustæ Vindelicorum, Anno MDCCXIII.

Art. VI. An ab Ecclesia Græca, cujus communionem expetijt?

urn:nbn:de:hbz:466:1-39374

Urg. 3. Visibilitas illa externa est fallibilis: ergo per hanc non potest agnosci vera Christi Ecclesia. R. D. A. Est fallibilis, si spectentur singula membra seorsum & determinatè. Trans. Ant. si spectentur simul & in genere. N. Ant. Deus permittere non potest, ut in toto illo cætu hominum, pro quo stant tam illustres notæ, quod sit vera Christi Ecclesia, v. g. Antiquitas, Sanctitas, Miracula &c. non reperiatur aliqui veri fideles, adeoque vera Christi Ecclesia.

Urg. 4. Si ad visibilitatem Ecclesie satis est, modò externa societas, & Religionis exercitia videantur, tunc etiam Ecclesia Lutherana est visibilis: ergo, Resp. 1. N. A. Nam juxta Adversarios forma essentialis unica est sanctitas & fides interna, quæ non est visibilis. Resp. 2. Esto, quòd nunc sit visibilis: at ubi ante Lutherum exstitit? *in pulverem mortis deducta est Ecclesia, ut nusquam ejus species & vestigium appareat, ut ipse Lutherus in Psal. 22. l. 344.*

ARTICULUS VI.

An Confessio Augustana sufficientem auctoritatem obtineat ab Ecclesia Græca, cujus communionem & societatem expetijt ?

SUMMARIUM.

1. Græci, antequam à Romana Ecclesia se segregârunt, plurimum florebant,
2. Quando cepit eorum Schisma,
3. & 4. Confessionista Wirtenbergenses ambiunt communionem cum Ecclesia Græca.
5. Sed turpiter impingunt.
6. Ut patet ex responsione Patriarchæ Jerusalemiani ad articulos Confessionis Augustanae.

1. Sciendum 1. Græcos olim plurimum floruisse, sive saluberrimas doctrinas, quas habemus à Græcis Patribus, quorum ingens est numerus, sive vitæ sanctitatem spectemus: quamdiu scilicet cum Ecclesia Romano-Catholica conjuncti unitatem fidei servabant. Verùm postquam detestando Schismate à Romani Pontificis potestate, ac Ecclesie Universalis communionem se ipsos

segregârunt, in varios errores prolapsi sunt, omnisque eorum gloria sub Turcico jugo oppressa & sepulta est, justò Dei judicio, quia suave Christi jugum, & paternum Romani Pontificis regimen superbè excusserant.

Sciendum 2. Quamvis Græcorum Schisma jam cepisse dicatur tempore Nicolai I. Pontificis auctore Photio circa annum Christi 860. tamen in aper-
tura

tum & commune Schisma, varijs circa fidem erroribus infectum, erupisse primum circa annum 1054. Antesignano Michaele Cerulario, Patriarcha Constantinopolitano. Præcipuus error, & occasio Schismatis erat pertinacia, qua asseriebant, Spiritum Sanctum procedere à solo Patre, & non à Filio.

3. Sciendum 3. Confessionistas, sive ut aliquam suæ Confessioni auctoritatem vel à damnatis Schismaticis corrogarent, sive ut ostenderent, ubi existerit eorum fides ante Lutherum (qua questione toties vexabantur) tentasse Ecclesiam Græcam modernam in suas partes trahere, aut se illi conformare, aut cerè firmata inter se unione causam communem facere contra Catholicos. Sperabant, id eò certius futurum, quod non ignorarent, Græcos pariter Romano Pontifici negare Primatum, erroris damnate Ecclesiam Romanam, sub utraque specie Laicis præbere communionem, Sacerdotibus concedere uxores &c. Unde

4. Sciendum 4. Symmystas Wirtenbergenses, præcipuè verò Jacobum Andream Schmidelinum, Universitatis Tubingensis Cancellarium, & Jacobum Crusium, circa annum 1575. quo tempore meditabantur librum Concordiæ, Confessionem suam, Græco idiomate scriptam, misisse ad Hieremiam tum temporis Patriarcham Constantinopolitanum, ea de causa, ut à Patriarcha approbationem, consensum, adeoque cum Ecclesia Græca communionem elicerent. Quem in finem miris blanditijs Patriarcham delinire conabantur, præsertim in inscri-

ptione, qua ita sonabat: *Santissimo & Occumenico Patriarchæ, D. Hieremie, Archiepiscopo Constantinopoleos, Novæ Romæ, Domino Pio, sancto per Christum.* Sicine Patriarchæ Constantinopolitano tribuitis titulum *Santissimi*? quem alias semper clamabatis soli Deo competere, & quisquis alius illum usurparet, rapere Deo gloriam suam, se gerere pro Deo, & esse verum Anti-Christum, qualem propterea Romanum Pontificem proclamastis. Sed videamus, quo eventu res acta sit, & quam feliciter cesserit fabula.

Dico 1. Nulla est consensus Ecclesiæ Græcæ cum doctrina Confessionis Augustanæ, imò in plerisque articulis Ecclesiæ Græcæ sentit cum Catholicis. Assertio hac optimè probatur ex Responsione, quam Patriarcha Hieremias dedit Theologis Wirtenbergenfis ad oblatum sibi Confessionis Augustanæ libellum, quam videre potes apud Tannerum Anatom. p. 2. demonstr. p. 5. 5. & apud Georgium Scherer in seiner neuen Zeitung auß Constantinopel. Ego præcipua tantum hujus Responsionis capita, nempe circa eos articulos, in quibus advertatur nobis Confessio, adducam.

Ad art. 4. 5. 6. Respondet Patriarcha, non solam fidem, sed etiam opera requiri ad salutem, cum scriptum sit, *fides sine operibus mortua est.* Jac. 2. *qui ex Deo est, verba Dei audit.* Jo. 8. *Non auditores, sed factores legis justificabuntur.* Rom. 2. *Qui soli sibi dei innituntur, similes sunt pueris, qui semper hærent in alphabeto; aut Archi-*

chitectis, qui nil nisi fundamenta ponunt. Addit præterea, necessariam etiam esse satisfactionem externam, ac propriam bonorum operum.

7. Ad art. 7. De Ecclesia ait, non esse veram Ecclesiam, nisi eorum, qui observent, quæ à Patribus tradita, legibus sancita, sacris Canonibus definita, & à Spiritu Sancto approbata sunt. Præterea septem esse Sacramenta, nec plura nec pauciora, ut à temporibus Christi semper creditum est.

8. Ad art. 10. De Cœna Domini docet, consecratione facta non manere panis & vini substantiam, sed per transubstantiationem converti in Corpus & Sanguinem Christi. Ad art. 11. De Confessione, necessariam esse coram Sacerdote confessionem particularem & distinctam peccatorum etiam interiorum, quoad poenitens possit & recordetur. Ad 12. Non absolvendum esse poenitentem sine satisfactione Sacramentali injuncta, nec universim rejiciendos esse Canones poenitentiales.

9. Ad art. 13. Afferit, Sacramenta etiam habere vim sanctificandi fideles, Missam esse sanctificationem vivorum & mortuorum, in qua pro vivis & mortuis supplicetur, in Missa rectè postulari Intercessionem B. Mariæ Virginis, & omnium SS. Formulam Missæ unam à S. Jacobo, & S. Basilio, alteram à S. Chrysostomo compositam & præscriptam rectè à se usurpari. Ad art. 14. Magistratui politico non esse concessum ordinare Ministros Ecclesiæ & Sacerdotes, Ordinationem Episcoporum juxta Canones faciendam, nec eorum

R. P. Pickler Theol. Polewica,

electionem promiscuè permittendam plebi.

Ad art. 15. & 21. Vult Sanctos cum suis Reliquijs coli, eorumque tanquam mediatorum postulari intercessionem, festosque dies in eorum honorem institutos observari, templa quoque seu memorias, eorum honori dicatas, excoli munerum oblatione. Ad 16. Reprehendit, quod à Confessionistis condemnentur Monachi, qui facultatibus suis relictis mundum & mandata deserunt, cum scriptum sit: *si vis perfectus esse, vade, vende omnia &c.* Matth. 19. Ad art. 20. Carpit Confessionistas, quod serias, initiationes, certa jejunia, fraternitates, Monasticam vitam, & similia vocitent opera inutilia, additque, Quadragesimam esse observandam.

Circa abusus, ommissis ijs, ad quæ in præcedentibus articulis jam respondit Patriarcha, ista adhuc animadvertit, aliquos quidem suorum Sacerdotum habere uxores, quas tamen duxerunt, antequam fierent Sacerdotes; post susceptos enim SS. Ordines ipsis non amplius licet Matrimonium contrahere, neque ijs, qui voto castitatis sunt obstricti, ut Monachi, ne se sacrilegio obstringant, quod semel votò consecratum DEO corpus denuo communis vitæ servitijs coinquent: nam *nemo mittens manum suam ad aratrum, & respiciens retro aptus est regno caelorum.*

Hæc & plura similia contra Confessionistas rescripsit Hieremias Patriarcha Constantinopolitanus, ex communi Græcorum sensu apertum faciens, quod

Yyyy

eorum

eorum in fide communioni renunciet. Atque in fine tertij sui responsi addit: *Unde vos rectius, & melius vetere novaque Romæ sapuistis, ut verorum Theologorum scriptis relictis, vestra ista meliora potioraque duceretis? Et infra: vestram ergo viam euntes ne amplius de dogmatibus, sed amicitia tantum causâ, si volueritis, scribite. Valete.*

Dico 2. Nihil prorsus honoris & auctoritatis accedit Confessioni Augustanæ ab Ecclesia Græca, sed potius multum dedecoris & contemptibilitatis. Ratio est clara ex dictis, cum in omnibus ferè articulis turpiter impegerint Wirtenbergenses Theologi, & ubique spe & causâ suâ miserè ceciderint. Mansilles melius, mi Schmideline, domi.

ARTICULUS VII.

An Confessio Augustana sufficientem auctoritatem obtineat ab Ecclesia Romana Recentiore, quam accusat defectionis.

SUMMARIUM.

1. Sectarij solent accusare Ecclesiam defectionis.	6. Probatur clarè ex ipsa Confessione Augustana.
2. Quæ duplex est.	7. Et confirmatur ex Luthero.
3. Confessio tamen Augustana id explicite non facit.	8. Item ex eo, quia in illa dicitur fuisse tempore Lutheri & etiamnum esse Antichristus.
4. Nihilominus tamen inde ex ipsa auctoritatem querit suis novitatibus.	9. Et quia floruit eo ipso tempore ipsa vera Ecclesia signis, quibus fulgebat Antiqua Ecclesia.
5. Ecclesia Romano-Catholica tempore Lutheri fuit adhuc vera Christi Ecclesia; nec ullo modo defecerat.	10. Ecclesia Romana non tantum nunquam defecit.
	11. Sed neque potest deficere.
	12. Respondetur objectis.

1. **S**ciendum 1. Omnes Sectarios, quia ab Ecclesia Romana, & antiquiore se, egressi sunt, ut turpem perfidie, & apostasie notam effugiant, Ecclesiam Romanam arguere defectionis, asserentes, eam in plures errores lapsam, cor-

ruptam, factam adulteram, & meretricem magnam, adeoque à Christo desertam fuisse: se autem esse illius Reformatores & Restauratores.

Sciendum 2. *Ecclesiam deficere posse accipi in duplici sensu.* 1. Si omnino